

Aventurile Fetiței-Curcubeu

Misterele din Cetatea Soarelui

Ilustrații de Roxana Gînfălean

Fetița din această poveste este un copil ca oricare altul din lume – când e pusă pe glume, când e morocănoasă, când plictisită, când plină de idei năstrușnice. Un lucru e sigur: ca mai toți copiii din lumea aceasta, iubește supereroii, superputerile și desenele animate. Azi, din pricina unei trăsnăi, nu are voie să se uite la desene animate și nici să mănânce acadele. Supărată, fetița se trânti în fotoliul pufos din fața geamului și privea înaltul turn înclinat. „Adulții sunt niște ființe atât de plictisitoare!”, gândea în sinea ei fetița.

Deodată, deasupra orașului apăru un nor negru, care semăna cu o mare învolburată ce își agita valurile uriașe în bătaia vântului. Când s-a scuturat o dată norul cel negru, o ploaie zgomotoasă a și înghițit zumzetul orașului. Fetița privea de la fereastră cum stropii mari de ploaie loveau țigla lucioasă a acoperișului. Turnul arăta ca o vietate de pe fundul mării, cu solzi mari și strălucitori, în culorile curcubeului. „Pesemne că și piticul de pe turn se plictisește la fel ca mine”, murmură fetița.

Clopoțele turnului numărau douăsprezece bătaii puternice, iar odată cu ele, fetița se cufundă într-un somn adânc.

— Bună ziua! Tu cum ai ajuns aici? se auzi o voce străină.

— Bună ziua! Nu știu, spuse fetița, uitându-se mirată în jurul ei. Eram în camera mea, ploua și acum m-am trezit aici, pe un curcubeu.

— Ploua în camera ta? întrebă aceeași voce.

— Nu! Eu eram în camera mea și afară ploua foarte tare, răspunse fetița.

— Înțeleg! Și te-ai trezit pe un curcubeu într-o zi cu soare! Magnific! Pe o astfel de vreme, orice se poate întâmpla! Pe mine mă cheamă Piticul-Vede-Tot. Cu cine am onoarea?

— Eu sunt...

—Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Ești o fetiță și stai pe un curcubeu. Ești Fetița-Curcubeu, nu-i așa? zise plin de încântare Piticul-Vede-Tot.

—Da, sunt Fetița-Curcubeu, îmi place numele acesta.

—Și ce ai în mână, Fetiță-Curcubeu? întrebă curios Piticul-Vede-Tot.

—O acadea! Vrei și tu? Haide lângă mine pe curcubeu să mâncăm acadele, spuse ea.

—Îmi pare rău, dar nu pot, răspunse piticul.

—De ce? Nu-ți plac acadelele? se miră fetița.

—Nu pot și nici nu știu ce sunt acadelele. Trebuie să stau aici sus pe turn și să păzesc orașul de primejdii și de vrăjitoare, răspunse cu hotărâre Piticul-Vede-Tot.

—De vrăjitoare? exclamă mirată Fetița-Curcubeu. Nu există vrăjitoare decât în povești!

—Și tu unde crezi că ești acum? Ai mai văzut vreodată o fetiță pe un curcubeu să mănânce acadele după pofta inimii și în același timp să discute cu un pitic care stă pe un turn înclinat?

—Ce caraghios ești! spuse râzând fetița. Și în ce poveste sunt?

—În povestea ta, răspunse Piticul-Vede-Tot. Va fi pe măsura imaginației tale. Haide, coboară de pe curcubeu și vino lângă mine să povestim! Mă cam doare gâtul să mă tot uit în sus la tine și, în plus, mă distragi de la datoria mea. Dacă se întâmplă ceva rău și nu trâmbițez vestea în tot orașul, s-a zis cu mine! spuse cu voce serioasă piticul.

—Bine, vin. Stai să mă gândesc cum să fac să ajung la tine.

Fetița-Curcubeu își lipește câteva acadele pe talpa pantofiorilor, se ridică în picioare și printr-un salt uriaș ajunge pe turnul înclinat. Cu picioarele bine lipite de marginea turnului, se leagănă în adierea vântului și când dă impresia că se dezechilibrează, piticul îi întinde mâna și o trage lângă el.

— Piticul-Vede-Tot, încântat să te cunosc, spuse el.

— Fetița-Curcubeu, încântată să te văd de-aproape, răspunse fetița. Poftim o acadea, este foarte gustoasă! Ce frumos se vede orașul de aici de la tine, piticule! exclamă cu încântare Fetița-Curcubeu.

Era o zi cu adevărat nemaipomenită.

Cetatea Soarelui, așa se numea așezarea, dealurile și pădurile sale bogate erau scăldate în razele strălucitoare și ocrotitoare ale soarelui.

— N-ai vrea să coborâm de pe turn? spuse Fetița-Curcubeu.

— Sigur că aș vrea, dar nu cred că pot și nici nu am voie. Dacă plec, rămâne orașul fără apărător.

— Nu se întâmplă nimic rău, nu-ți face griji! În plus, e o zi grozavă pentru o plimbare prin castel, zise Fetița-Curcubeu.

Piticul nu era foarte curajos din fire, ba avea chiar și frică de înălțime, dar se simțea atât de bine în compania Fetiței-Curcubeu și trecuse o veșnicie de când nu își mai făcuse un prieten, că acceptă propunerea.

— Bine, spuse el, dar nu știu cum ajungem jos.

— Nu-Știu-Cum nu e personaj în povestea mea. A fost înlocuit de Totul-E-Posibil. Stai să-mi lipesc acadelele pe talpa pantofiorilor și o luăm din loc imediat. Acadelele îmi dau o superputere! Iuhuuu! strigă ea plină de încredere.

Fetița-Curcubeu îl prinse de mână pe Piticul-Vede-Tot și coborau cu grijă turnul care acum părea că se înalță și se înclină tot mai tare sub pașii lor. Fetița-Curcubeu ridică un picior și toată acadeaua multicoloră se întindea sub picioarele lor, îi sucea, îi învârtea și îi ținea bine lipiți de zidurile turnului. Apoi pășea cu următorul pantofior, la fel, se întindea acadeaua și, într-un final, ajunseră jos. Și toată frica piticului de a coborî din turn se transformă într-o imensă bucurie. De sus de pe turn, pietrele aveau toate aceeași

